

พฤษภาคม เลือด ปี'53 (3) – ตะวันออกเฉียงเหนือ

written by ธีร์ อันมัย | พฤษภาคม 2, 2020

ภาพปกจาก istock.com/Matt_Gibson

ธีร์ อันมัย

รถหกล้อบรรทุกข้าวเปลือกเต็มคันส่งเสียงบรีน ๆ ค่อย ๆ คลานออกจากลานข้าวของป่าฝ่า
เปลวแดดยามสายป้ายหน้าจากหมู่บ้านไต้ลมตะวันออกเฉียงเหนือเข้าสู่ตัวเมืองห่างออกไป 30
กิโลเมตร

เด็กชายวัย 5 ขวบตัวผอมชอมช่อกระซิบเชือกกว่าปักเป้าไว้แน่นแล้วสาวเท้าเปลือยเปล่าโลด
เล่นไต่คันนาที่ทอดไปสู่ทางคั้งฝุ่นดินที่รถบรรทุกทิ้งไว้ที่ลาน

ข้าวตอสนี้ กองข้าวสูงเด่น พ่อเป็นชาวนาแข็งแรงนวดข้าวทีละ 2-3 มัดเสียงสนั่นลั่นทุ่ง เด็ก
ชายไต่ยีนเสียงแม่ตะโกนฟังไม่ได้ศัพท์

ก่อนฝุ่นดินจะเจือจาง ก่อนเสียงครวญครางของรถบรรทุกจะเจียบลง ขบวนรถยนต์และ
ยวดยานหลากสีรูปทรงประหลาดมากมายเป็นเส้นเป็นสายเลื่อนไหลบนท้องฟ้าพุ่งมาจากทิศ
ตะวันออกเฉียงและกำลังมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้

เด็กชายก้มโกบแหงนมองให้ถนัดตา บางคนไต่ยวดยานบางคนก้มลงมามองแล้วโบกมือ บ้าง
ยิ้มให้ บ้างชลอความเร็วพร้อมหยิบกล้องออกถ่ายภาพเด็กชายในทุ่งกว้าง หากหรือตาฝ้าฟาง

มองร่างๆ เด็กน้อยก็จะคล้ายๆ จุดสีดำไม่สมบูรณ์บนเส้นสีเขียวใหม่เกรียมกรอบกลางแคนวา
สสีทองของศิลปินเอก

เสียงเอะอะโวยวายของพ่อกับแม่แว่วมาจากลอมฟางและลานข้าว ชั่วงูแลบลิ้น เสียงสะเทือน
เลื่อนลั่นแผดคำรามมาจากทิศตะวันตกคุกคามรุนแรงราวกับฟ้าได้ถล่มดินได้ล่มจมลงในบัด
เดี๋ยวนั้น พลันฝูงบินรบความเร็วเหนือเสียงยึดครองเขตฟ้าและนา กว้าง เด็กชายกระโดด
ผล็อยผลุบลงใต้พงหญ้าข้างคันทนาชั้นแฉะแน่นิ่งแม่ใจสั้นระรัว

ความเร็วและรุนแรงของฝูงบินรบกระตุกขวัญราวฟ้าฟาด ควายแม่ลูกอ่อนสะเด็ดสะดุ้งพุ่งหนี
ด้วยตื่นตกใจจนกอหญ้าตอเพียงที่พ่อผูกเชือกล่ามไว้ขาดผึง แม่ทิ้งกระดิ่งผัดข้าวจำอ้อวมุ่งตรง
มายังคันทนาที่เด็กชายมุดอยู่ พ่อวางธุระจากลานข้าววิ่งตามควายแม่ลูกอ่อนก่อนจะเลยไกลไป
ถึงนาข้าวที่ยังเกี่ยวไม่เสร็จของเพื่อนบ้าน

เมื่อล่ามควายแม่ลูกอ่อนไว้ไกลลับวกที่หวนมาแล้ว พ่อคว้าแห่ห่างลงบ่อที่หวนาจับปลา แม่ติดไฟ
ตั้งหม้อแกงหาผักชะแยงมาเตรียมรอ เด็กชายยังขลุกอยู่กับเชือกกว่าที่พันกันยุ่งเหยิง พ่อกลับ
มาพร้อมปลากดตัวโตสี่ห้าตัว ปลาเชิงครึ่งข้อง แม่บอกจะตำส้มตำใส่มะกอกกินกับปิ้งปลาเชิง
ต้มส้มปลากดใส่ผักชะแยงชดน้ำแซบๆ

ข่าวตอนเที่ยงจากวิทยุธานินทร์รายงานการสู้รบสงครามเวียดนามว่า กองทัพอเมริกาล้มตาย
กว่า 58,000 นาย บาดเจ็บนับแสนคนและกำลังจะถอยทัพกลับให้หมดภายในสิ้นเมษายน
1975

พลบค่ำ แม่หอบตะกร้าที่ข้างหลังบรรจุครก สาก กระติบข้าว กระปุกปลาแดกและผักปลาที่หา
ได้ ส่วนใบข้างหน้าเด็กชายตัวผอมวัยห้าปีนั่งเป่าปี่ตอเพียงเสียงเป็ด ๆ เสียงไม้คานอออดแอ๊ดได้
คันทนามุ่งหน้าสู่บ้าน ห่างออกไปราว 4-5 วาพ่อสูบยาใบตองแบกพ้อจูงควายแม่ลูกอ่อนฟังวิทยุ
ธานินทร์รายการสยามานุสติ

มือค่ำ แม่ตำป่นปลาเชิงแม่ไข่ถ้วยใหญ่ มีผักหมี 4 ใบให้พอม้วนแล้วคู้ยคำโตเท่าหญ้าอัดปาก

ไซยัดใส่ปากเคี้ยวกรูบกรับอย่างเอร็ดอร่อย แม่คดข้าวให้พ่อสองจาน

เสียงลมหนาวพัดอื้อ ไม้เสียดก้ออดแอด ก่อนนอน เด็กชายบอกแม่ว่า กลัวเครื่องบิน แม่บอกเป็นเครื่องบินคอมมะนิด คอมมะนิดชอบจับเด็กนอนดึกไปเจาะตา จากนั้นก็ไม่มีคำถามจากเด็กชายร่างผอมที่นอนขดใต้ผ้าห่มบนเสื่อกลิ่นอับแห้งค มีเสียงกรนซู้ด ๆ แผลวเบาเป็นจังหวะมาแทนบทสนทนา แม่เป่าลมมอดตะเกียงนอนฟังเสียงสะนูว่าวแสนรวดร้าวบาดลึกลงหัวใจผู้ไต้ยิน

คืนเดือนหงาย ไต้ร่มไม้ เด็กชายและเพื่อน ๆ เพิ่งเล่นซ่อนหากันได้สองตา ตาที่สามเด็กชายกำลังหาที่กำบังได้เหมาะเหม็งดี สักครูเพื่อน ๆ ก็ออกมาจากที่ซ่อนแล้วบอกว่า ดึกแล้ว แม่มาตามแล้ว กลับบ้านได้แล้ว เด็กชายเลยเลือกไต้ต้นข่อยนั้นละเป็นที่ปลอดภัย – เป็นสุขาชั่วคราว

ยังไม่ทันได้ทำธุระเบา เพื่อนก็แตกฮือ วิ่งกรูเข้าสู่ไต้ถุนบ้าน ด้วยเสียงสะเนื่อนสนั่นน่าพรันพรัง นั้นเขารู้ทันทีว่า อะไรกำลังจะตามมาจากฟากฟ้าตะวันออก เด็กชายตัวผอมกระโจนหยอยออกจากไต้ต้นข่อยมุดเข้าไต้ถุนบ้านทะลุผ่านคอกไก่ไปหยุดอยู่ในวงล้อมไหปลาแดกและกระทอเกลือไต้ยั้งข้าว ทั้งสอดส่ายสายตาดาวจวดผวา ทั้งก้มหน้าหลับตา

ฝูงบินรบบน่านฟ้าหยุดนิ่งเหนือหัวเด็กน้อย สาดลำแสงสีขาวแสบตาลงมา จากนั้นท่ากระสุนก็ระดมพรมลงมาบนหลังคาเล่าที่เด็กชายซ่อนตัวอยู่ หลังคาสังกะสีคงเป็นรูพรุนไปหมดแต่กระสุนปืนไม่สามารถทะลุข้าวเปลือกในเล่ามาถึงเด็กน้อยได้

กระสุนนัดสุดท้ายจบลงพร้อมแสงไฟที่ดับลงแล้วเครื่องบินรบก็เคลื่อนจากไปที่ละลำ ทีละลำอย่างใจเย็นและยาวนาน เมื่อลำสุดท้ายจากไปเด็กชายเหลือบซ้ายแลขวาก็พบว่า เพื่อน ๆ กลับบ้านไปแล้วพร้อมกับแสงเดือนรูปหู้

เหมือนได้ชีวิตใหม่ เด็กชายกลับฟื้นคืนสู่อาการปวดฉีกอีกครั้ง เก๋ๆ กังๆ เหลือบเห็นเสาเล่านี้แหละเหมาะดี เลิกขากางเกงตัวเก่าปลดปล่อยพลังงานอัดอั้นไปสุดแรง น้ำในกายทะลักล้นจนเลอะ

ขาทางเกง เด็กชายพยายามถกขาทางเกงให้สูงขึ้นๆ ก็ยิ่งพบว่า น้ำเยี่ยวได้เฉี่ยวโฉบเปื้อน
เปราะจะไปหมดจนรู้สึกร้อนวาบที่ง่ามขาและไหลเรียลงมาถึงร่องก้น

เสียงเพียะทำลายทุกความหวาดกลัว ปลดปล่อยความงุ่มง่ามของเด็กชายไปหมดสิ้น เสียงแม่
ต่างหากที่เป็นของจริง

“หมาเอ๊ย มึงเยี่ยวรดบ่อนนอนอีกแล้ว”

เพื่อนบ้านจอบแจและเสียงสระอื่นให้ปะปน ร่างนั้นนอนนิ่ง แต่ผู้เป็นแม่ข้างร่างนั้นกลับแน่นิ่ง
ยิ่งกว่า ลูกชายคนที่แข็งแรงและเอาการเอางานที่สุดของนางจากไปกลางเดือนพฤษภาคม 2
010

“มันกลัวเครื่องบิน กลัวจรวด หนังสือดีก็ยังไม่แม่น มันจับกบได้ก็เป็นกนูี่ละหักขาแล้วลงมือ
ทำกิน” ผู้เป็นน้ำสาวรำให้พลงจุดธูปก่อนจะสงบนิ่งอธิษฐานแล้วปักธูปแล้วก็ลงคารวะศพ
หลานชาย

“มันไม่ใช่หรอกที่คนบวชเรียนเขียนอ่านมาปานนี้จะมาตายแบบนี้ พุดถึงมันแล้วใครว่าให้เสีย
หายกุจะตีปากเข้าให้ มันไม่ปกติแล้วบ้านเมืองเรา”ลุงสมพันธ์วันยาจจนแล้วเพ่งมองรูปหน้าศพ
ของหลานชาย “มันขยัน มันเรียนเก่ง เสียแต่ยากจน ดินะที่ปีนั้นกุหลอกให้มันไปบวชภาคฤดู
ร้อน จากนั้นมันก็ไปของมันเอง เห็นไหม มันเรียนจนจบปริญญา พ่อแม่มันเสียเงินไม่ถึงหมื่น
นอกนั้นมันสู้เอาเอง”

“ลุงต้องไปดู ตอนผมกับมันไปหาวัดอยู่ที่กรุงเทพฯ” บุญมี ผู้เป็นเพื่อนร่วมชะตากรรมในวัย
เยาว์ของผู้ตายกล่าวบ้าง “พวกพระกรุงเทพฯหลายวัด ถ้ามผมกับมันว่ามาจากไหน พอบอกว่า
มาจากร้อยเอ็ด เขาก็บอกว่า วัดนี้ไม่รับเถรลาว ผมนี่ถอยเลย ไม่เอาแล้ว แต่ว่ามันไปต่อ
เพราะหิวดี แล้วมันก็สอบติดมหาวิทยาลัยสงฆ์ มันก็เลยพยายามไต่ถามพวกพระเถรที่สอบติด
เหมือนกันว่า มีที่ไหนที่พอได้พักอาศัยบ้าง มันไปสุดของมัน ได้อยู่วัดอะไรสักอย่างนี่ละ แต่ไม่
ได้สังกัดวัดหรอกนะ”

“ตอนเป็นแณรที่กรุงเทพฯ นะ พ่อมันเคยแอบไปเยี่ยม พอกลับมากินเหล้าเมาร้องไห้ 3 วัน 7 วัน บอกสงสารลูก ทำไมต้องสู้อุตสู้นขนาดนั้น มันกางมุ้งนอนที่ระเบียงกุฏิ บนหัวนอนมีหนังสือเป็นตั้งๆ พอสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ก็สึกจากแณร มันเคยเล่าให้กูฟังว่า ตอนนั้นมันต้องโกหกพ่อว่า ระเบียงตรงนั้นเป็นห้องนอนเล่นอ่านหนังสือ ให้พ่อนอนในห้องในกุฏิแทน แต่พ่อมันรู้ว่า ตรงนั้นคือที่นอนที่อ่านหนังสือจนจบมัธยมของมัน” ลุงสมอัทยาเส้นเข้าปอดไฟแดงวาบ

“ตอนนั้นเป็นเรื่องอะไรนะ? พฤษภาทมิฬ 1992 ใช่ไหม? หลังจากพวก รสช. ที่มีบิ๊กสุ บิ๊กจ๊อด บิ๊กเต๋ ยึดอำนาจจากชาติชายนะ” นางสาวที่น้ำตาเพิ่งเหือดใ้หน้าเสียงต่ำเครือพูดถึงผู้ตาย “จากนั้น ก็มีการปราบประชาชนอยู่ที่ถนนราชดำเนินใช่ไหม มันส่งหนังสือพิมพ์ ส่งหนังสือมาห่อใหญ่ให้พ่อมันอ่าน แถมเขียนจดหมายบอกมาด้วยว่า อย่าเชื่อโทรทัศน์ อย่าเชื่อวิทยุ เพราะเผด็จการทหารคุมสื่อพวกนี้ไว้หมดแล้ว ต้องอ่านหนังสือจึงจะให้เห็นความจริง ฉันทก็ได้มาฟังพ่อมันอ่านข่าวให้ฟัง ตอนนั้นมีคนตายเยอะ หายก็เยอะ แต่มันก็โชคดีที่ไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ”

“มันซี้กั้ว แต่มันหัวแข็ง หัวดื้อแบบดื้อเจียบ” บุญมีกระเถิบไปนั่งฟังเสาชันเข้าขวาสีหน้าครุ่นคิด “ก่อนไปกรุงเทพฯ หารวัดด้วยกันมันบอกตลอดว่า กรุงเทพฯ มีหนังสือเยอะ มันอยากเรียนธรรมศาสตร์ มันบอกว่า มหาวิทยาลัยนั้นสอนให้รักประชาชน ตอนนั้น มันเอาหนังสือต้องห้ามที่หามาได้ให้ผมดู ถ้าลุงได้เห็นภาพนักศึกษาประชาชนเป็นแสนที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยตอน 14 ตุลาคม 1973 รับรองจะต้องอัศจรรย์ใจเป็นที่สุด แต่อันนั้นไม่มหัศจรรย์เท่าเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 1976 ที่สนามฟุตบอลธรรมศาสตร์ นักศึกษาถูกล้อมฆ่า บางคนตายแล้วเขาก็ลากศพมาแขวนคอไ้ดัดันมะขาม บ้างก็กระโดดเตะ บ้างก็เอาขวดตี บ้างก็เอาเก้าอี้ฟาดปานพวกเขาไม่มีหัวใจ ปานคนตายไม่มีพ่อแม่ แล้วมันเกิดหน้าวัดพระแก้วด้วย”

“แต่ตอนนั้นกูได้ข่าวทางวิทยุว่า พวกนั้นเป็นคอมมิวนิสต์ เป็นคนญวน” ลุงสมตั้งข้อสังเกตกลางวันรู่บและพินยาสูบกอกใหม่

“ลุงต้องไปดูหนังสือที่มันเอาให้ผมดู” บุญมีสวนทันควัน “มีแต่คนไทย คนที่ถูกแขวนคอที่ดัดันมะขามนะคนอีสานบ้านเรานี้หละ เรียนจุฬาย เลยนะ ยังไงดีละ ตอนนั้น ผมหมดหวังกับกรุงเทพฯ ใช่ไหม? เลยถามมันว่า ถ้าผมจะไปเรียนที่สำนักหนึ่งที่บางละมุง ชลบุรีละดีไหม? มัน

บอกเลยว่า เจ้าสำนักที่นั่นเป็นพวกมิจฉาธิฐิ อย่าไปเลย ผมก็สงสัย มันก็บอกว่า จากภาพ นักศึกษาถูกฆ่าที่ธรรมศาสตร์นี้ ก็เพราะมีการยกเอาคำพูดของพระรูปนี้ที่เคยบอกว่า “ฆ่า คอมมิวนิสต์ไม่บาป” มาเป็นเครื่องมือปลุกกระดมพวกลูกเสือชาวบ้าน นวพล กระทั่งแดง ไป ล้อมฆ่านักศึกษา ผมก็เลยสีกมาทำนาดีกว่า ไม่บวชไม่เรียนมันแล้ว”

“ฉันจำได้ตอนที่มันส่งหนังสือพิมพ์มาให้อ่าน มันบอกว่า อย่าเชื่อวิทยุ อย่าเชื่อโทรทัศน์ มัน บอกว่า ในอดีตนั้นนักเขียนบางคนไปออกวิทยุปลุกกระดม สื่อบางฉบับก็ตัดต่อ – ตกแต่งภาพ เพื่อยุยงให้คนลุกขึ้นมาฆ่ากัน มันบอกว่า อ่านมาก ๆ จะได้ไม่ตกเป็นเหยื่อของสื่อหรือพวกมี อำนาจ” นางสาวเท้าความหลังเมื่อพฤษภาคม 1992

“เป็นไงล่ะไอ้คนเก่ง ไอ้คนดีอ๊อ มึงเจอเองเลยหรือเพื่อน?” บุญมีละล่ำละลักปักธูปแล้วก้มลง กราบร่างไว้วิญญาณของเสี่ยวแพง

คุณกำลังอยู่ในงานศพของผม นั่นคือ บทสนทนาบางส่วนของญาติและเพื่อนของผม อย่าตกใจ หากพวกเขาพูดไม่เหมือนชาวบ้าน จริงๆ แล้วผมอยากให้เข้าใจเสียใหม่ว่า คนบ้านผมที่เป็น ชาวบ้านนั้น ไม่เป็นแบบที่พวกคุณวาดภาพในใจแบบ “เหมารวม” เอาไว้อีกต่อไปแล้ว

ลองดูสิ บุญมีเพื่อนผมเป็นเจ้าแก๊วรถไถที่รับงานทั่วอีสานใต้ และเป็นคนมอบข้าวสารสิบ กระสอบสมทบมากับกลุ่มชาวนาที่เข้าร่วมชุมนุมเรียกร้องยุบสภา ส่วนน้ำสาวเป็นเจ้าของ แปลงผักปลอดสารและนาข้าวมะลิขึ้นชื่อ ทุกเช้าตรู่แกจะเข้าอินเทอร์เน็ตเช็คข่าว ส่งเมลถึง ลูกสาวที่แต่งงานกับชาวอังกฤษ จากนั้น ก็หุงหาข้าวปลาให้หลาน ๆ กินก่อนขึ้นรถไปโรงเรียน โดยมีลุงสมเจ้าของรถเป็นคนขับรับ-ส่งทุกวัน

คนบ้านผมจดจำปีเป็น “คริสตศักราช” ไม่ใช่ “พุทธศักราช” ทำไมนะหรือ? หลวงตาที่วัดแก บอกเองเลยว่า หากเราไม่ยอมให้ความทรงจำของเราเป็นส่วนเกินของความทรงจำโลก ต้อง บอกปีเป็น ค.ศ. เพราะเราไม่ต้องเสียเวลามาลบด้วย 543 ดังนั้นเมื่อต้องการทบทวนความทรง จำ มันจะทำให้ความรู้ของเราเร็วเท่าความรู้สากล ไม่สับสน ไม่เสียเวลาบวกลบอีกต่อไป นั่นคือ

สิ่งที่คนตายอย่างผมอยากบอกก่อนจะเข้าเรื่อง

ผมถูกยิงตอนบ่าย 3 โมงบริเวณต้นมะขามใหญ่ข้างกำแพงกระทรวงศึกษาธิการ ตอนนั้น มัน เป็นวันที่ 10 เมษายน 2010 ผมหลบทหารหลังแท็งก์น้ำ แต่กระสุนก็เข้าตรงสี่ข้าง ผมมีแค่มีด กับถุงมือและผ้าปิดจมูก ตอนนั้นเฮลิคอปเตอร์ทิ้งแก๊สน้ำตาลที่เวที คนแก่ เด็กเล็ก ผู้หญิงต่าง กียอมรับไม่ได้ เพราะเราต่างมามือเปล่า เราเรียกร้องแค่ให้เขาหยุดสภากแล้วให้มีการเลือกตั้งใหม่ ไม่ต้องการอะไรมากกว่านั้น

ตอนนั้นเพื่อนและผมรับถุงมือและผ้าปิดจมูกจากคุณยายคนหนึ่งแล้วกำลังจะวิ่งไปช่วยคนบาดเจ็บ ที่หน้าแถวทหาร จากนั้นผมก็รู้สึกจุกที่ท้อง พอถ่มลงมองก็เห็นเลือดทะลัก ตะโกนเรียก เพื่อนที่ไปด้วยกัน มันต้องคลานมาดึงผมออกมาจากตรงนั้นราว 4 – 5 เมตร แล้วแบกผมขึ้น มอเตอร์ไซค์ของผู้ร่วมชุมนุมนำส่งที่โรงพยาบาล

ถัดมาสูงชันเบื้องล่างนั้นเป็นสายน้ำเชี่ยวกราก ผมหลบที่โคนต้นไม้ใหญ่ แว่วเสียงเพลง Sunday Bloody Sunday ของ U2 แ่วโหยมาจากทิศเหนือ ไม่ก็อึดใจถูกกลบด้วยเสียง ตีบ- ตีบ-ตีบ-ตีบของเฮลิคอปเตอร์ที่โผล่ขึ้นมาจากหน้าผาเบื้องหน้า บนนั้นมีทหารพร้อมอาวุธครบ มือ ลำแสงสปอตไลท์สาดมา ตามด้วยท่ากระสุนกระหน่ำยิงไม่ยั้งมือ ผมทรุดลงจมกองเลือด บนผืนหญ้าใต้ต้นไม้ใหญ่ หญิงสาวที่ผมเฝ้าฝันถึงตลอดชีวิตได้แต่ร่ำไห้กอดร่างผมไว้ใน ทรวงอกอันกระเพื่อมด้วยความโกรธแค้น

3 ชั่วโมงต่อมาผมก็ตาย กว่าน้องสาวผมจะค้นหาผมเจอก็ตอน 6 โมงเย็นวันที่ 10 เมษายน 2010 ผมเห็นเธอต้องวิ่งขึ้นลงตึกโรงพยาบาลหลายชั้นหลายรอบ เพราะพยาบาลไม่ยอมบอก ข้อมูลอะไรเลย อาจจะเป็นเพราะความงุกะหลุกและช่วงเวลานั้นเต็มไปด้วยผู้บาดเจ็บและคน ตายจำนวนมากจากการปะทะกันในบ่ายวันนั้น

ก่อนรับศพกลับบ้าน น้องสาวผมรับฟิล์มเอกซเรย์และบันทึกของหมอที่ระบุว่า ผมตายเพราะ “ของแข็งชนิดหนึ่ง” ทำให้กระดูกเชิงกรานของผมแตกละเอียด น้องสาวผมแย้งหมอมว่า “มัน รุกระสุนชัด ๆ ทำไม่ไม่เขียนว่าถูกยิงด้วยกระสุนปืน ทำไมต้องเขียนว่า ของแข็งชนิดหนึ่ง” สุดท้ายคุณหมอมือเปราะจะไปด้วยเลือดก็บอกกับน้องสาวผมว่า “ผมทำตามหน้าที่”

ชีวิตผมก็เท่านี้ ที่เหลือ่น้ำสาว ลุงสมและบุญมีเสี้ยวแพงของผมได้บอกไปบ้างแล้ว ตอนนั้น ผมอยากฟังเสียงแม่ แต่แม่คงไม่พูดอะไร ไม่ร้องไห้ ไม่เสียน้ำตา นั้นล่ะแม่ผม

มันเกิดในยุคสมัยของเรา ยุคที่ข้อมูลข่าวสารถึงกันขนาดนี้ เรายังยอมให้มีการฆ่ากันกลาง ถนนได้อย่างเลือดเย็นนั้น มันไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาแล้วและผมก็รู้ว่า เมื่อเสร็จจากฆาปนกิจ ศพผมแล้ว แม่และน้องกับคนในหมู่บ้านของผมจะยิ่งแนบแน่นเป็นหนึ่งในเดียวกับผู้คนมือเปล่า มากขึ้นและมากขึ้น

หมายเหตุ : “ตะวันออกเฉียเหนือ” ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในวารสารชายคาเรื่องสั้น ฉบับที่ 3 เมื่อปี 2555 มี มาโนช พรหมสิงห์ เป็นบรรณาธิการ

เชิญอ่านฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษครั้งแรกได้ที่นี้

<https://theisaanrecord.co/2020/05/03/ten-years-after-april-may-2010-3/>